

РЕШЕНИЕ

№ 955

гр. София, 14.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 21.10.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **8292** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.84, ал.2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), във вр. с чл.145–178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на М. А., гражданин на А., срещу решение № УВР – 73/24.06.2019г. на интервюиращ орган Б. Д. на Държавна агенция за бежанците (ДАБ) при Министерски съвет на Република България, с което е отхвърлена молбата на жалбоподателя за предоставяне на международна закрила.

В жалбата се твърди, че оспореното решение е незаконосъобразно поради допуснати при постановяването му съществени нарушения на административнопроизводствените правила и противоречие с приложимия материален закон. Административният орган игнорирал факта, че причините на лицето, търсещо закрила, да дапусне страната си били свързани със заплахата за неговия живот и сигурност., както и не разгледал поотделно и в съвкупност изложените от лицето факти. От съществено значение било мотивираното произнасяне относно ситуацията в страната на произход с оглед спазване принципа (non refoulement) за забрана за връщане на бежанците в страна, в която са застрашени техните свобода или живот – чл.33 от Конвенцията за бежанците. Административният орган не бил осъдил данните от справка. Ноторно известно било, че политическата обстановка в А. била нестабилна. Цитира се информация, публикувана в БНР, че от 2014г., армията и полицията на А. даи 45000 убити.

Жалбоподателят е напуснал самоволно ПМЗ[жк](видно от писмо от ДАБ до съда, л.57 от делото), не е открит за призоваване и не се явява пред съда. Представява се от особен представител, назначен по Закона за правната помощ – адв. А.. Същият моли съда да преразгледа молбата за закрила като се позовава на справката за А..

Ответникът – интервюиращ орган на ДАБ, не изпраща представител и не взима становище.

Прокурорът от СГП Д. счита жалбата за неоснователна и недоказана и моли съда да отхвърли жалбата.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Чужденецът е подал до ДАБ молба за закрила на 13.06.2019г. На същата дата е съставен регистрационен лист.. Съгласно данните от него, кандидатът е мъж, с имена М. А., гражданин на А., [дата на раждане] в К., А. по народност – таджик, със семейно положение – неженен, по религиозна принадлежност – сунит, владеещ език дари, със средно образование, по професия автомонтьор, без документи за самоличност. Съставена е Евродак дактилоскопна карта. Чужденецът е запознат срещу подпис с писмени указания за реда за подаване на молбата, за процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията му, както и със списък на организации, работещи с бежанци и чужденци. Поради липсата на документи и на осн.чл.30, ал.1, т.3 от ЗУТ, чужденецът е попълнил декларация за самоличността си.

След надлежна покана, на 24.06.2019г. с чужденеца е проведено интервю. На него той е потвърдил данните от регистрационния лист. Заявил е, че напуснал А. нелегално преди месец и двадесет дни. В България влязъл с помощта на трафикант. Девет дни след това бил задържан от полицията в гориста местност близо до С.. Не бил арестуван в страната си на произход или друга държава. Няма проблеми заради етническата си принадлежност, нито заради религията си. Не бил осъждан. Не членувал в политическа партия или организация. Няма конкретна държава като цел, искал сигурност. Като причини да напусне А. посочва работата на брат си. Той бил преводач при американците. Заради това талибаните ги обвинили, че са вероотстъпници и помагали на враговете. Изпратили заплашително писмо. Тогава баща му казал да напусне родината си за да не го убият. Това станало преди 5-6 месеца. Няма „никакви други проблеми“. Първоначално живеели в К., после в Парван и там им изпратили заплашителното писмо. Щели да ги открият навсякъде. Брат му напуснал А. преди 4-5 години, в момента бил в А.. М. А. никога не бил виждал талибаните.

Към административната преписка е приложена справка на Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ (л.13 и сл.), актуална към април 2019г. Според нея страната е ислямска република с пряк избор на президент и двукамарен законодателен орган. Гражданските власти като цяло поддържали контрол над силите за сигурност. Сочат се обаче и извънсъдебни убийства от тези сили, изчезвания, изтезания, сексална злоупотреба над деца, нападения над цивилни от талибаните, включително над здравни заведения, терористични акции. Налице бил бавен икономически растеж, но с леко възстановяване.

Като е обсъдил така описаните по-горе факти и обстоятелства, административният орган - интервюиращ орган на ДАБ Б. Д. – е постановил оспореното решение, с което е отхвърлил молбата за закрила, като е приел, че

искането за предоставяне на закрила е неоснователно.

Пред съда е представена още една справка за страната, актуална към октомври 2019г. Като нови данни в нея се съобщава за актове на насилие над членове на ЛГБТ общности; 1743 смъртни случаи на смърт на цивилни лица вследствие на тероризъм; липса на добре платена работа; дават се конкретни данни на терористични актове. Съобщава се също, че в някои градове, вкл. К., нивото на безразброно насилие не е толкова високо, че да се приеме за наличен „истински риск“ за цивилно лице „единствено поради присъствието си“. Съобщава се също за голям брой вътрешно разселени лица (245000 души), както и за голям брой завърнали се в страната бежанци (367600 души).

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Решението е връчено на жалбоподателя на 08.07.2019г. Жалбата е подадена до съда чрез административния орган на 15.07.2019г., тоест - в седмодневния срок по чл.84, ал.1 от ЗУБ, от активно легитимирано лице, имащо право и интерес от обжалване на административния акт. Поради това същата е процесуално допустима и съдът следва да я разгледа по същество.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган, определен с заповед, приложена по делото, издадена от Председателя на ДАБ по чл.48, ал.1, т.10 от ЗУБ. Лицето е било информирано за правата му в производството и за организациите, предоставящи помощ на чужденци. Лицето е било надлежно поканено за насроченото интервю, същото е проведено и решението е връчено чрез преводач на посочен от лицето език. Към преписката е приложена актуална справка за положението в страната на произход на кандидата. Спазен е срокът по чл.70, ал.1 от ЗУБ за прилагане на ускорена процедура в производство по общия ред.

Не е налице твърдяното в жалбата процесуално нарушение, изразяващо се в игнориране характера на изложените от кандидата за закрила факти и необсъждане им „поотделно в тяхната съвкупност“. Те са обсъдени от административния орган много подробно, като същият обосновава се е мотивирал защо според него те не попадат в обхвата на ЗУБ.

Обратно на изложеното в жалбата, административният орган е обсъдил конкретно (с оглед принципа *non refoulement*) и липсата от опасност за завръщането на лицето в страната – стр.4, абз. последен от решението.

Съдът не открива и твърдените в жалбата нарушения на материалния закон.

Съгласно чл.8, ал.1 от ЗУБ, статут на бежанец в Р. България се предоставя на чужденец, който изпитва основателен страх от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Легална дефиниция на понятието „преследване“ по смисъла на закона, е дадено в чл.8, ал.4 и ал.5 на ЗУБ - нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост, като действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация, отказ на съдебна защита, непропорционално или

дискриминационно наказателно преследване или наказания.

В проведеното пред административния орган интервю кандидатът за закрила не е посочил да изпитва основателен страх от преследване поради някоя от посочените в горния абзац причини. Според дадените от самия него сведения, той никога не е бил арестуван или осъждан, нито е имал проблеми заради религията си (доминираща за страната) или заради етноса си. Не е бил политически активен. Твърденията за получено писмо не звучат достоверно. Според самия кандидат, причина за писмото била работата на брат му. Брат му обаче бил напуснал страната още преди четири-пет години. За този сравнително дълъг период нито на кандидата, нито на някой от семейството му се е случило нещо. Освен това съдът намира за недостоверно следното - семейството скоро напуснало К. и се пресметило в Парван и едва тогава дошло писмото – четири-пет години след като причината за писмо – брат му, вече не бил в А.. Следва да се отбележи, че и понастоящем близките на кандидата живеят в А. без той да съобщава срещу тях да са предприети никакви конкретни действия на преследване. Освен това той говори само за едно писмо, от което следва изводът, че дори да е имало такова, то също не може да се определи като повтаряем акт. Самият заявява, че никога не бил виждал талибаните.

С оглед казаното по-горе, съдът намира, че спрямо кандидата за закрила не са налице основанията за предоставяне на статут на бежанец и оспореното решение е правилно в тази си част. Органът правилно е преценил молбата като явно неоснователна предвид, че сочените причини не са за основателни опасения от преследване (основание по чл.13, ал.1, т.2 от ЗУБ)..

Съдът намира оспореното решение за правилно и в частта му, с която молбата е явно неоснователна и с оглед преценка предпоставки за хуманитарен статут. Съгласно чл.9, ал.1, т.1 и т.2 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание. Кандидатът не е направил нито едно твърдение в този смисъл. Същият не попада в най-заstraшените групи (членове на силите за сигурност, на ЛГБТ общности). От цитираните справки за страната не може да се направи и извод за наличие на хипотезата на чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ - тежки заплахи върху живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случаи на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Самият кандидат също не твърди такива заплахи. За подобряващото се положение в страната говори и фактът от втората справка за високия брой завърнали се в страната бежанци.

С оглед всичко казано дотук, съдът намира, че правилно административният орган е преценил, че молбата е явно неоснователна по смисъла на чл.13, ал.1, т.1 и т.2 от ЗУБ и на основание чл.70, ал.1 от ЗУБ следва да се отхвърли. Оспореният административен акт е законосъобразен и жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Воден от горното и на основание чл.85, ал.1 от ЗУБ и чл. 172, ал. 2, предл. посл. от АПК, Административен съд София град, I отделение, 6-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалба на М. А., гражданин на А., срещу решение № УВР-73/24.06.2019г. на интервюиращ орган Б. Д. на Държавна агенция за

бежанците при Министерски съвет на Република България, с което е отхвърлена молбата на жалбоподателя за предоставяне на международна закрила.

Решението не подлежи на касационно обжалване съгласно чл.85, ал.4 от ЗУБ и е окончателно.

СЪДИЯ: